

KONKURZ NA ŽENU

Je mně padesát pět a jsem celkem normální chlap. Trochu pleška, trochu břicho, brejle a různé zdravotní neduhy úměrné věku. Jediné, čím se odlišuji od průměru, je to, že jsem sám. Tím myslím, že jsem bez ženský. Tedy, bez ženský jsou i jiní chlapi, ale většinou někdy nějakou měli, zatímco já byl sám vždycky. Ne, že by se mi nelíbily, to ne, ale tak nějak se to v mém životě semlelo, že mě nikdy žádná neulovila, i když jsem se kdysi jako návnada přímo nabízel. Nejdřív mě to mrzelo, někdy dokonce bolelo, ale časem jsem si zvykl a naučil se být se svým životem spokojený. Když mi ovšem minulý měsíc naskočily ty dvě pětky, začalo mně to znovu vrtat hlavou. A tak jsem došel k názoru, že bych si měl nějakou ženskou opatřit. Na vaření ani praní ženu nepotřebuji, to jsem se za ta léta naučil celkem obstojně sám. Uklidit si umím, a někdy to dokonce i dělám. Ani ten sex mně už moc nechybí. Pravda, v nějaké umírněné míře bych ho snesl, ale už bych to doklepal i bez něj. Dokonce si ani už tak často neprohližím erotické časopisy. Dneska si nějaký otevru tak jednou za týden a většinou to už se mnou nic nedělá. Takže ani sex není důvodem, proč bych si rád opatřil ženu.

Já chci ženu kvůli stáří. Ano, poslední dobou se ho nějak bojím. Můj strach je úměrný všem těm zdravotním neduhům. A těch není až tak málo. Čím dál víc mě bolí v zádech, loupe v kolenou, zlobí mě žaludek, trápí močové kameny, naskakují křečové žíly, mám vysoký tlak a zvětšuje se mi pleš. Poruchy erekce bych snad ani neměl v této souvislosti moc zdůrazňovat.

Prostě jsem si začal uvědomovat, že mladý už nejsem, že lepší to už nebude, že to bude pořád horší a horší a že budu nutně potřebovat někoho, kdo by se o mě postaral, nechci-li skončit někde v útulku. Když říkám někoho, tak tím pochopitelně nemyslím chlapa, protože si nemíním zvykat na nějaké chrápání, na nový smrad a nepotřebuji někoho, kdo by mně chodil do ledničky na pivo. S chlapama se stýkám dost a v hospodě nebo na fotbale mně to bohatě stačí, doma žádného nepotřebuji. Tak tedy ženskou.

Jenže sehnat ženskou to není jen tak. Když jsem ji nesehnal jako mladý ogar, teď to bude ještě těžší. Naštěstí jsem aspoň moudřejší. Ne, že bych byl nějak prudce inteligentní, ale jako mladý jsem byl docela slušný blbec, tak bylo hodně co zlepšovat. Sedl jsem si tedy ke stolu a sepsal si základní kritéria pro výběr mé budoucí ženy.

1. Musí být krásná
2. Musí být inteligentní
3. Musí být pořádná
4. Musí být šikovná
5. Musí mít úctu ke starším lidem
6. Musí být přiměřeného věku, přičemž, co je to přiměřený věk jsem zatím nechal otevřené.

Pak jsem si naspal seznam všech žen, na které jsem si vzpomněl a které by, dle mého názoru přicházely v úvahu. Bylo jich 178. Když jsem měl zvládnuty tyto základní kroky, myslel jsem, že mám vyhráno. Stačilo podle daných kritérií udělat selekci, čili ženy na seznamu proškrtat. Nejdříve jsem ale musel s těžkým srdcem vyškrtat ty, u kterých jsem nakonec uznal, že jsou pro mne skutečně nedostupné. A tak vypadly mé milované zpěvačky Helenka Vondráčková a Dáda Patrasová. Pak jsem vyškrtal všechny ty, o kterých se všeobecně ví, že jsou celkem šťastně vdané. Nebo jsou méně šťastně vdané, ale jejich manželé jsou siláci a surovci. Zbylo jich 87. Stále tedy bylo z čeho vybírat. Ale ukázalo se, že to nebude tak jednoduché. Po třech dnech usilovné duševní práce mně zbyla jediná a to Olinka Zemánková, žákyně 9. B. Je krásná, má samé jedničky, je pilná jako včelička, chodí jako ze škatulky, šikulka je taky, vždycky mě uctivě pozdraví a vzorně se stará o svou nemocnou babičku. Je tedy rozhodnuto, půjdu navázat známost s Olinkou Zemánkovou.

Ukázalo se však, že Olinka nebyla nejšťastnější volba. Ač jsem se při namlouvání snažil chovat maximálně slušně, Olinka se rozplakala, řekla to doma tatínkovi a ten mně dal za prvé přes hubu a za druhé na mě podal žalobu za narušování mravní výchovy nezletilé. Před soudem mě zachránil až psychiatr, který byl moc vlídný a policajtům řekl, že za to nemůžu. Vyvázl jsem z toho tedy nakonec celkem dobře, ale s tou Olinkou mě to mrzelo. Bylo to bolestné tím víc, že pohled na Olinku v sukničce byl mnohem sugestivnější, než všechny obrázky v mých časopisech. Když tedy ne Olinka, tak která? Žádná jiná nevyhovovala mým požadavkům. Bylo jasné, že musím o něco slevit. Po další úmorné práci jsem upravil kritéria pro výběr partnerky.

1. Musí být krásná jsem změnil na „nesmí to být ohyzda“.
2. Musí být inteligentní – tady jsem slevil na „nesmí být vyloženě blbá“.
3. Musí být pořádná jsem upravil na „nesmí být moc velká bordelářka“.
4. Musí být šikovná jsem vypustil úplně.
5. Musí mít úctu ke starším lidem - zde jsem se spokojil s podmínkou, že „nesmí týrat staré lidi“.
6. Musí být přiměřeného věku jsem upřesnil a vyškrtal všechny nezletilé a ženy nad 65 let.

A tak jsem vzal znovu seznam a začal vyškrtávat nevhodné typy. Jelikož málokterá žena se mně vyloženě nelíbí, vypadlo tentokrát pouze 14. Bohužel jsem musel se slzami v očích vyškrtnout i Olinku Zemánkovou. Po tomto zúžení jsem byl poněkud zmatený. Na seznamu mi zbylo 73 jmen. Nejprve jsem se opět zaradoval nad takovým výběrem, ale záhy jsem posmutněl. Neměl jsem vůbec tušení, podle čeho vyberu tu pravou. Losem? V žádné loterii jsem nikdy nic nevyhrál. Losem tedy

raději ne. A pak mě napadlo, že si je nechám všechny a budu je střídat. Této myšlenky jsem se chytil a začal jednat.

Všem jsem napsal dopis, ve kterém jsem popsal, jak dlouho je už obdivuji a vyslovil své přání s nimi strávit pár společných chvil. Odepsalo mi jich 39 a z toho bylo 28 odpovědí vyloženě negativních, ve kterých se to jen hemžilo výrazy jako prasák, hulvát, úchylák, kretén a podobně. Dvě dokonce pohrozili žalobou. Té se ale nebojím ... no, však víte proč.

Kladných, nebo alespoň ne přímo odmítavých odpovědí bylo 11. To vychází naprosto přesně. Během roku to dělá jeden měsíc s jednou ženou a jeden měsíc mně zbyde na regeneraci. Pak už jsem si s tím nelámal hlavu a seřadil jsem zájemkyně podle abecedy. Každé jsem odepsal a oznámil jí termín, kdy se má u mě objevit.

První byla Absolónova Edita. A to byl malér! Kardinální velemalér.

Ukázala se, že jsem Absolónovou Editu znal velmi špatně. Mé informace o ní byly kusé a značně zkreslené. A nyní zřejmě nadešel čas, abych za svou nedůslednost pykal. Absolónově Editě bylo 62 let, výška 152 cm, hmotnost 107 kg, tři brady, prsa k pasu, byla trojnásobná vdova, třikrát vyšetřovaná pro podezření z vraždy manžela, avšak vždy chyběly pádné důkazy, kouřila padesát startek denně a denní norma alkoholu byla flaška rumu a deset piv. Měla hroznou sílu a u pasu nosila neustále obušek.

Nastoupila přesně 1. ledna. A už se ode mě nehnula. Dnes je říjen a Edita u mne bydlí pořád. Všechny další ženy, které přišly podle mnou určeného pořadí, zahнала. Některé už ani nepřišly, protože se rozneslo, že s Editou žijí trvale a nehodlám se ji vzdát. Edita každému vypráví, jak se máme rádi, jak jsem k ní pozorný a jaký jsem divoch v posteli. Lidi jí to asi věří. A já zatím na vlastní kůži zažívám pocity otroků na starověké galéře. Přemýšlím alespoň, jak to zařídit, aby mi Edita dala v prosinci, ne snad celý měsíc, ale aspoň týden dovolenou na regeneraci. Zatím to ale nevypadá nadějně. Taky už mám v plánu o příští individuální vycházce (tu první a zatím poslední jsem měl 3. března od čtyř do půl páté ráno) zaběhnu do nějakého útulku pro ztroskotance a poprosím o pomoc. Spokojím se s úplně maličkým pokojíčkem a budu klidně bydlet se starým smradlavým dědkem, který chrápe. A ještě mu budu nosit pivo. Nebo bych taky mohl rozbít výlohu v klenotnictví a nechat se přitom chytit. Jen mám obavu, aby mi potom neuškodil ten psychiatrický posudek a nepustili mě.

Edita ale o vycházce nechtěla ani slyšet. Ven se dostanu jedině s ní. To se vždy musím svátečně obléci, oholit a navonět. Edita se taky vystrojí a pak se do mě zavěsí. Takto chodíme po náměstí a já se musím stále šťastně usmívat, každého zdravit, a když se u nás někdo zastaví, tak musím říkat naučený text o tom, jak jsem šťastný. Víím, že kdybych se jen maličko odchýlil od předepsaného textu, dostal bych velký výprask.

Včera jsem nesměle poprosil o malý jednodenní opuštěák. Zatoužil jsem zajít si na ryby a pak do hospůdky na pivo. Odpovědí mně byla rána obuškem a následné zavření do sklepa. Dostal jsem tři dny na tvrdo. To znamená, že nesmím ven ani na minutku. Jídlo mně Edita nosí jednou denně a na vykonávání osobní potřeby mám kýbl. Dnes mně přinesla nějaký divný jídlo, asi houby nebo co. Je tu šero a do misky není moc vidět. Chuť byla přinejmenším zvláštní, ale měl jsem hrozný hlad. Pak jsem dostal ještě kafe. To jindy nedostávám. Možná si mě chce Edita udobřit. Kafe je sice trochu zatuchlé a nakonec ani nechutná jako kafe. Možná to vůbec žádný kafe není. Nevím co to je a ani o tom moc nepřemýšlím. Začíná se mně točit hlava. Je mně nějak divně. Co se to se mnou děje? A proč mě Edita předevčírem donutila napsat závět? Sama mně ji nadiktovala. Všechno jsem ji odkázal. A seděl u toho jakýsi hubený strejda a klepal se jak ratlík. Prej nějaký notář, či co. Pod okem měl fialový monokl, držel si zápěstí a tiše vzlykal. Že by to nějak souviselo ...? Nevím ... ale možná ... ta hlava ... to by přece Edita ... bolí mě hlava ... já asi ... Edito, ty ... bože ... do prdele ... usínám ...

1995